

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Tine (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Tine", i Bang, Herman: *Tine*, udg. af Marie Hvidt ; Villy Sørensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 173. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang08val-shoot-idm139973025556976/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Tine

I tiden før katastrofen, da der var fred og ingen fare, skildres også Tine med humor og mild ironi. Selv om erindringsafsnittene i første kapitel fremtræder som Tines erindringer, er det også her forfatteren som – »udefra» – viser de scener hun erindrere, også noget hun ikke selv kan have set eller hørt. »Det var en Vægt,« siges det om hende i den erotisk ladede scene, hvor hun gynger på grenen og skovriderens hunde haler op mod hende, så hun falder med et bums (s. 28), – en humoristisk foregribelse af mødet i tårnet, da hundene »jublende« farer ind og bebuder skovriderens komme. Et tilsvarende »varsel« er Tines reaktion på meddelelsen om at den nye skovrider er gift (s. 37). På det tidspunkt sværmer Tine for den unge kapellan, hun er i puberteten, da følelsen mere søger end finder. Da det i 1864 er mindst fem år siden (s. 28) skovriderfamilien kom til byen og Tine dengang var ude over konfirmationsalderen, må hun ved handlingens begyndelse være noget over tyve år. Der er fra begyndelsen erotiske overtoner i hendes angst og respekt for skovrideren, som hun dyrker roser sammen med og hvis kærlighedsbreve hans kone lader hende læse, så hun kan dem udenad, men hvad der under normale forhold kun ville være blevet et pubertetssværmeri, bliver i krigens kaos hendes skæbne.

6. Behandlinger af *Tine*

Tine blev ikke nogen succes, hverken hos anmelderne eller hos publikum, som i det nationale mindeår foretrak mere traditionelle krigsbøger, især P.F. Rists ganske anderledes frejdige *En Rekrut fra 64*. Selv i Politiken, hvor bogens politiske budskab dog skulle forventes at møde sympati, var anmelderen ikke blot, som før nævnt, misfornøjet med Bangs impressionistiske stil, men også med hans krigsskildring; Erik Skram indvendte at Bang ikke havde været med i krigen, hvad Skram selv havde. I den konservative presse var reaktionen endnu skarpere. Ved at betone at Bangs roman ikke byggede på erfaring, men på fantasi, søgte man at tage brodden af dens anklage, som man måske dog følte sig udfordret af. Men bogen fik ikke den umiddelbare virkning, som dens forfatter havde håbet. Han kunne dog glæde sig over en takkeskrivelse fra selve Henrik Ibsen, som blev trykt i Politiken.